

РЕШЕНИЕ

№ 851

гр. Велико Търново , 15.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, VI СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и втори юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ**

при участието на секретаря **МИЛЕНА ИВ. РАДКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ** Гражданско дело №
20204110102201 по описа за 2020 година

Производството е образувано по искова молба на ИВ. Н. ЕНЧ. срещу „В.Т. К.” ООД за осъждането на ответника за сумата от 6462 лева – неизплатено трудово възнаграждение за периода м. февруари 2018 г. до м. март 2019 г., за сумата от 1290.88 лева – лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за периода от 30.3.2018 г. до подаване на исковата молба, за сумата от 3100 евро – трудово възнаграждение за работа в чужбина за периода от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г., за сумата от 1205 лева – лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за работа в чужбина за периода от 9.1.2019 г. до подаване на исковата молба, за сумата от 2200 лева - командировъчни пари за периода от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г., както и за сумата от 375.83 лева – лихва за забава върху претендираните командировъчни пари за периода от 9.1.2019 г. до подаване на исковата молба.

Ищецът твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника, заемайки длъжността „шофьор” при основно възнаграждение от 590 лева. Заявява, че между страните е уговорено да изпълнява функцията „шофьор, тежкотоварен автомобил 12 и повече тона”, като за целта работодателят го е командировал в чужбина, но не е изпълнявал задължението си да отчита работното му време в индивидуален дневник. Твърди, че поради неплащане на трудовото му възнаграждение и на уговорените командировъчни пари, е депозирал заявление за прекратяване на трудовото правоотношение, на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, на което заявление не е получил отговор. Сочи, че впоследствие е установил, че ответникът е изготвил и депозирал в НАП документация за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, като отрича заповедта за това да му е връчвана, както

и депозираното от него заявление да съдържа изявление за желание от негова страна за прекратяване на трудовото ми правоотношение на посоченото основание. Заявява, че по време на трудовото правоотношение, по силата на договореност между работодателя и фирма „Interer Kundel Logistics” - Австрия е командирован на територията на страни от Европейския съюз (Италия, Германия, Франция, Австрия) в периода от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г., като командировката е била с право на пътни, дневни и квартирни - за срок от 67 дни при левовата равностойност на 65 евро на ден. Сочи, че минималната часова ставка в Австрия по това време е била 10 евро на час, като за времето, през което е работил за горепосочената фирма, му се следва брутно възнаграждение, не по-ниско от минималното за местните работници. Твърди, че за този период сумата за командировъчни е 8492 лева, както и че командироването не е извършвано при условията и по реда на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, а издаваните от работодателя заповеди не са били съответни на предвидените законови изисквания и в тях са липсвали и финансовите условия на командировката. Заявява, че по повод това командироването работодателят е превеждал по негова сметка суми за командировъчни пари, но е останало да получи сума в размер 2 200.00 лева за сочения период на командироване.

Ответникът не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищеца, но заявява, че същото е прекратено по молба на последния, както в акта си за прекратяване на правоотношението не е посочил, че на ищеца се дължи обезщетение. Оспорва твърдението за незаплатено трудово възнаграждение за периода м. март 2018 г. – м. март 2019 г., като твърди, че в този период ищецът е ползвал отпуск по болест в общ размер от 168 дни. Не отрича, че ищецът е извършвал курсове в чужбина, но заявява, че за това му е заплащано възнаграждение по 50 евро на ден или общо 16185 лева, както и че размерът на дневните пари е определен на 35 евро за Германия, Австрия, Италия, Румъния и Унгария, които средства са му заплатени, макар ищецът да не е представял отчет за командировките.

Великотърновският районен съд, като взе предвид събраните доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са осъдителни искове с правно основание по чл. 128, т. 2, вр. 242 КТ – по отношение на претенциите за заплащане на трудово възнаграждение; по чл. 215 КТ - по отношение претенцията за заплащане на командировъчни пари и по чл. 86 ЗЗД – по отношение на претенциите за мораторна лихва върху претендираните главници.

От събраните писмени доказателства се установява и не е спорно между страните, че в периода 14.2.2018 г. – 8.3.2019 г. ищецът е работил по трудово правоотношение в ответното дружество, заемайки длъжността „шофьор на товарен автомобил”, на основание трудов договор от 14.2.2018 г., сключен за неопределено време. Съгласно договора, работникът е следвало да полага труд при пълно 8-часово работно време, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 510 лева. С допълнително споразумение от 2.1.2019 г. възнаграждението е променено на 560 лева.

Между страните няма спор и относно обстоятелството, че за периода 4.10.2018 г. – 9.12.2018 г. ищецът е бил командирован извън страната – по маршрут България-Румъния-Унгария-Австрия-Германия-Италия. В заповедта за командировка е посочено, че разходите

за пътни, дневни, квартирни и вътрешен транспорт на командированите са за сметка на „В.Т. К.“ ООД.

Със Заповед № 8/3.10.2018 г., на основание чл. 325, т. 1 КТ, работодателят е прекратил трудовото правоотношение с ищеца, считано от 8.3.2019 г., като в заповедта е посочено, че на работника не се дължат обезщетения.

Според заключението на допуснатата счетоводна експертиза, за периода на трудовото правоотношение на ищеца е начислено трудово възнаграждение в общ брутен размер от 3964.57 лева и нетен размер от 3117.55 лева, отчитайки се че същият е бил в болнични общо 168 дни. Посочено е, че за този период на ищеца е преведена сума в общ размер от 19453.00 лева, от които 19191.00 лева с основание на превода „командировки“ и 262 лева с основание „годишен отпуск“. Заявява се, че на вещото лице са представени мемориални ордери за осчетоводяване на сумите, според които 3117.55 лева са отнесени в погашение на трудови възнаграждения, а 16335.45 лева – за командировки, като според извлеченията от счетоводната програма на ответника преведените суми са отнесени по дебита на счетоводна сметка 609/1 „Други разходи/разходи за командировки“. Сочи се, че със Заповед № 8/3.10.2018 г. ищецът е бил командирован в чужбина за периода от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г. по маршрут България-Румъния-Унгария-Австрия-Германия-Италия, на основание Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина.

Според заключението на допуснатата допълнителна счетоводна експертиза, преведените на ищеца суми на обща стойност 19453.00 лева са достатъчни за изплащане на дължимите от ответника плащания за трудово възнаграждение, трудово възнаграждение за работа в чужбина и командировъчни разходи.

По иска за трудово възнаграждение за работа в чужбина:

Според разпоредбата на чл. 121а, ал. 4 КТ, в случаите по ал. 1, т. 1 и ал. 2, т. 1 за срока на командироването или на изпращането на работника или служителя се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава. Условията, по които страните следва да постигнат съгласие, се установяват с акт на МС. Този акт е Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги (НУРКИРСРПУ), като съгласно чл. 2, ал. 1 при командироване на работници или служители в случаите по чл. 121а, ал. 1, т. 1 КТ и по чл. 107т, ал. 4 КТ работодателят и работникът или служителят уговарят с допълнително писмено споразумение изменение на съществуващото между тях трудово правоотношение за срока на командироването. В чл. 121а, ал. 1 КТ законодателят пък е дал определение за „командироване на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги“ - командироване на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато: т. 1/ български работодател командирова работник или служител на територията на друга държава – членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария: б. „а“/ за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите; б. „б“/ в предприятие от същата група предприятия.

В този смисъл, претендирайки трудово възнаграждение на основание чл. 121а, ал. 4 КТ, по същество ищецът навежда възражение за недействителност на уговорката това възнаграждение за периода на командироването да е в размер на 510.00 лева, като в своята практика ВКС (Решение № 581/10.12.2010 г. по гр. д. № 869/2009 г., IV г.о.) не изключва възможността в рамките на висящ исков процес за трудово възнаграждение под формата на възражение да се оспори действителността на един трудов договор или на отделна негова клауза - в случая тази за размера на трудовото възнаграждение, докато ищецът е командирован в друга държава - членка на ЕС.

С оглед изложеното и приетата фактическа обстановка обаче, съдът намира за неприложима разпоредбата на чл. 121а от Кодекса на труда и в тази връзка Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги. Това е така, доколкото в случая не са налице всички предпоставки за тяхното приложение, а именно - няма приемаща държава, на територията на която да е

изпратен ищецът. Последният е „шофьор на товарен автомобил” и работата му, както е посочено в заповедта за командироване, е свързана с преминаване през повече от една държава; няма изменение на трудовото правоотношение, съгласно чл. 2 от НУРКИРСРПУ, а и тази разпоредба не може да се приложи, поради спецификата в работата на шофьори, извършващи международни превози; и не на последно място - няма и договор, сключен между работодателя и ползвател на услугата. Именно затова със заповедта за командироване при действието на двете наредби работодателят е посочил, че същата се издава на основание Наредба да служебните командировки и специализации в чужбина, приета с ПМС № 115/3.6.2004 г., която е приложима в настоящия случай. По тази причина на ищеца не се дължи сумата от 3100 евро, представляваща възнаграждение за работа в чужбина за периода на командироването – от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г.

С оглед неоснователността на главния иск, неоснователна се явява и акцесорната претенция за мораторна лихва.

По иска за командировъчни пари:

Както беше посочено по-горе, между страните спор относно това, че за периода 4.10.2018 г. – 9.12.2018 г. ищецът е бил командирован извън страната – по маршрут България-Румъния-Унгария-Австрия-Германия-Италия, като няма и спор отново това, че командировката е осъществена. Спорният момент касае размера на командировъчните пари – дали същите са били 65 или 50 евро на ден. За установяване на твърдението, че уговорката между страните е била на ищеца да се плащат 65 евро на ден последният ангажира гласни доказателства чрез разпит на св. Христо Иванов. В показанията си същият заявява, че двамата с ищеца са работили към една спедиция като шофьори, пътувайки основно по маршрута Германия – Италия. Твърди, че минималното заплащане е било 65 евро на ден, за каквато сума е работел ищецът. Съдът намира, че от въпросните показания не може да се направи извод, че уговорката между страните е била на ищеца да се плащат по 65 евро на ден за командировъчни. Това е така, доколкото свидетелят заявява, че е научил какъв е размерът на командировъчните пари, които е получавал ищецът, от самия ищец, т.е. преразказва споделеното му от една от заинтересованите страни, а няма преки наблюдения от договорката между страните. Предвид на това, но и с оглед признанието на неизгодния за ответника факт – че командировъчните пари са били уговорени в размер от 50 евро на ден, съдът приема за доказано, че именно това е размерът на командировъчните пари. Според заключението по счетоводната експертиза командироването е продължило 67 календарни дни, които умножени по 50.00 евро (при курс 1.95583) се равняват на 6552.03 лева при заплатени от ответника в периода 7.11.2018 г. – 1.2.2019 г. общо 6000 лева. Т.е. на ищеца се дължат още 552.03 лева командировъчни, което прави иска частично основателен. Изплатените командировъчни за предходни периоди (преди 7.11.2018 г.) не следва да се вземат в предвид при погасяване на задълженията на ответника, тъй като очевидно няма как да се платят суми за командировка, която все още не е започнала и заповедта за която е издадена месеци по-късно.

С оглед частичната основателност на главния иск, частично основателна се явява и акцесорната претенция за мораторна лихва. Изчислен от съда по реда на чл. 162 ГПК, размерът на мораторната лихва върху сумата от 552.03 лева за периода от 9.1.2019 г. до 14.9.2020 г. възлиза на 94.31 лева.

По иска за неизплатено трудово възнаграждение по трудовия договор:

Според съда частично основателна се явява и претенцията за неизплатено трудово възнаграждение за периода на трудовото правоотношение съгласно трудовия договор. Както вече беше посочено по-горе, според заключението по допуснатата счетоводна експертиза, ответникът е начислил на ищеца трудово възнаграждение в брутен размер от 3964.57 лева и е превел по банковата му сметка сума в общ размер от 19453 лева с основание „командировки и платен годишен отпуск”. Последната сума е осчетоводена от ответника и отнесена по счетоводна сметка „Други разходи/разходи за командировки”, като няма отнесени суми за погасяване на задължения за работна заплата. Обстоятелството, че на вещото лице са представени мемориални ордери, според които със сумата от 3117.55 лева са заплатени трудови възнаграждения на ищеца, не води до извод, че тези суми действително са заплатени на това основание, имайки в предвид, че основанието по платежните

документи и самото осчетоводяване сочат друго – че със сумата от 19453.00 лева са заплатени командировъчни пари и платен годишен отпуск. Предвид на горното, съдът приема, че на ищеца се дължи трудово възнаграждение, което следва да се присъди в брутен размер, доколкото така е поискано от ищеца, а именно сума в размер от 3964.57 лева за периода от 14.2.2018 г. до 8.3.2019 г.

В допълнение следва да се посочи, че плащанията, извършени и осчетоводени от ответника, още веднъж показват, че последният не е заплатил уговореното в трудовия договор възнаграждение. Според съда това е така, доколкото при ставка на командировъчните пари от 50 евро на ден (по признание на ответника) и при дължими общо 6552.03 лева за периода на командироването, няма как с платените в периода 7.11.2018 г. – 1.2.2019 г. общо 6000 лева да се изплатят както дължимите командировъчни, така и трудовото възнаграждение за този период. Обстоятелството, че в периода от 17.3.2018 г. до 5.7.2018 г. (т.е. преди командироването, предмет на спора) на ищеца са преведени още 13191 лева не означава, че с тези суми са заплатени трудови възнаграждения на последния, имайки се в предвид основанието на преводите, което свидетелства, че това очевидно са суми за предходни командировки.

С оглед частичната основателност на главния иск, частично основателна се явява и акцесорната претенция за мораторна лихва. Според заключението по счетоводната експертиза лихвата за периода 31.3.2018 г. - 14.9.2020 г. възлиза на 623.59 лева. Доколкото вещото лице е пресметнало обезщетението върху нетния размер на трудовото възнаграждение, а съдът присъжда brutния размер на същото, на основание чл. 162 ГПК се извърши служебно пресмятане, според което мораторната лихва за периода 31.3.2018 г. - 14.9.2020 г. възлиза на 794.52 лева.

По разноските:

Предвид изхода на делото, в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от исковете. По иска по чл. 128, т. 2, вр. 242 КТ за възнаграждение по трудовия договор ищецът е заплатил възнаграждение в размер на 650 лева, като с оглед уважената част от иска следва да му се присъди сумата от 398.79 лева. По иска по чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва върху трудовото възнаграждение е заплатил възнаграждение в размер на 330 лева, като с оглед уважената част от иска следва да му се присъди сумата от 203.11 лева. По иска по чл. 215 КТ за командировъчни пари е заплатил възнаграждение в размер на 300 лева, като с оглед уважената част от иска следва да му се присъди сумата от 75.27 лева. По иска по чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва върху командировъчните пари е заплатил възнаграждение в размер на 300 лева, като с оглед уважената част от иска следва да му се присъди сумата от 75.28 лева. Искът по чл. 128, т. 2, вр. 242 КТ за трудово възнаграждение за работа в чужбина и този по чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва върху това възнаграждение са отхвърлени и по тях не следва да се присъждат разноски. От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното възнаграждение, като съдът приема, че същото е неоснователно, доколкото възнаграждение се дължи за всеки иск, а уговорените възнаграждения по съответните искове са уговорени в минимален размер.

Ответникът също има право на разноски за адвокатско възнаграждение и депозити за вещо лице съразмерно с отхвърлената част от исковете, а именно сума в размер от 1 281.62 лева.

Ответникът следва да заплати и дължимата държавна такса за производството в размер от 308.58 лева, дължима върху размера на уважените искове.

Мотивиран от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „В.Т. К.” ООД, ЕИК *** да заплати на ИВ. Н. ЕНЧ., ЕГН ***** сумата от 3 964.57 лева – неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода м. февруари 2018 г. до м. март 2019 г., сумата от 794.52 лева – лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за периода от 31.3.2018 г. до подаване на исковата молба – 14.9.2020 г., сумата от 552.03 лева - командировъчни пари за периода от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г., сумата от 94.31 лева – лихва за забава върху командировъчните пари за периода от 9.1.2019 г. до подаване на исковата молба – 14.9.2020 г., както и сумата от 752.45 лева – разноски за адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ иска на ИВ. Н. ЕНЧ., ЕГН ***** за осъждането на „В.Т. К.” ООД, ЕИК *** за неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода м. февруари 2018 г. до м. март 2019 г. за разликата над сумата от 3964.57 лева до пълния предявен размер от 6462.00 лева, иска за лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за периода от 31.3.2018 г. до подаване на исковата молба за разликата над уважения размер от 794.52 до пълния предявен размер от 1290.88 лева, иска за командировъчни пари за периода от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г. за разликата над уважения размер от 552.03 лева до пълния предявен размер от 2200 лева, иска за лихва за забава върху командировъчните пари за периода от 9.1.2019 г. до подаване на исковата молба за разликата над уважения размер от 94.31 лева до пълния предявен размер от 375.83 лева, както и изцяло исковете за сумата от 3100 евро – трудово възнаграждение за работа в чужбина за периода от 4.10.2018 г. до 9.12.2018 г. и за сумата от 1205 лева – лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за работа в чужбина за периода от 9.1.2019 г. до подаване на исковата молба.

ОСЪЖДА ИВ. Н. ЕНЧ., ЕГН ***** да заплати на „В.Т. К.” ООД, ЕИК *** сумата от 1 281.62 лева - разноски за адвокатско възнаграждение и депозити за вещо лице съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „В.Т. К.” ООД, ЕИК *** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Великотърновския районен съд сумата от 308.58 лева - държавна такса за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____